

PEDRO PITARCH BARTOLOMÉ / ПЕДРО ПІТАРЧ БАРТОЛОМЕ

Генерал-лейтенант Сухопутних військ Іспанії (на пенсії). Народився 7 жовтня 1946 у Мадриді.

Є автором аналітичних статей у виданнях ABC, La Razón, COPE, де коментує стратегічні й політичні питання, зокрема щодо російсько-української війни. З 2017 року академік Академії військових наук і мистецтв (АСАМІ).

Стратегічні посади:

- Радник з питань оборони та безпеки президента уряду Іспанії (1990-1994);
- Начальник Відділу стратегії та військового співробітництва у Генеральному штабі (1999-2002);
- Генеральний директор з політики оборони у Міністерстві оборони Іспанії.
- Командир Сухопутних сил Іспанії у Севільї (2006-2007);
- Служба у міністерстві оборони (заступник директора Штабу інформаційних систем, телекомунікацій і технічної допомоги (ісп. JCISAT) (2009-2017).

Міжнародні місії:

- Бельгія (Монс) (2002-2004) – Начальник Відділу логістики Верховного штабу НАТО (SHAPE)
- Франція (Страсбург) (2007-2009) – Командувач Європейського армійського корпусу (Eurocorps).

Освіта:

- Випускник курсу військової державної академії (Estado Mayor).
- Магістр міжнародних відносин (I.U. Ortega y Gasset / Universidad Complutense de Madrid).
- Має сертифікат від NATO Defence College (Рим).
- Пройшов курси з вищої військової підготовки в Іспанії, США, Італії, Бельгії та Великій Британії.

Рейтинг статей: 0-4-3

Поточний висновок: автор однобічно висвітлює російсько-українську війну на користь Росії, акцентує увагу на проблемах України та перебільшує російську спроможність. Автор створює хибні та маніпулятивні причинно-наслідкові зв'язки в аналізі російсько-української війни. Уникає засудження дій РФ. Проявляє неповагу до суб'єктності та територіальної цілісності України.

Автор використовує наратив, що Росія проводить обмежену військову операцію – так звану “спеціальну військову операцію” – проти України, а не здійснює повномасштабну війну.

Елементи ризику

У лютому 2013 року генерал Педро Пітарч був одним зі спікерів семінару “EU-Russia: towards a post-crisis agenda”, який проводився у Real Instituto Elcano за підтримки Делегацій Польщі та ЄС. Семінар був присвячений актуальному стану відносин між ЄС і Росією та можливим шляхам поліпшення співпраці. До опікунської ради Real Instituto Elcano входить банк LA CAIXA.

***Ми маємо більш детальну інформацію про автора та його інтереси, пов'язаних осіб та зони ризику, але з метою якісного використання зібраних даних розслідування поки вимушені закрити публічний доступ до цієї інформації.**

ПІДОЗРІЛІ ПУБЛІКАЦІЇ:

Стаття 1. ¿Nos acercamos al fin de las hostilidades en Ucrania? (укр. Чи наближаємося ми до кінця бойових дій в Україні?)

Видання:

ABC

Дата:

18.12.2024

Посилання: <https://www.abc.es/archivo/periodicos/abc-madrid-20241218-27.html>

Прив'язування військової спроможності Росії винятково до наявності в неї ядерної та стратегічної зброї; ігнорування проблем у збройних силах РФ.

Побудова аргументації від джерел російської пропаганди.

Перше — малоімовірна поразка Росії, оскільки це ядерна наддержава, яка в крайньому випадку може вдаватися до цієї страшної зброї. Хоча дещо зменшує напруженість той факт, що Путін нещодавно заявив: наявність достатньої кількості гіперзвукових озброєнь (ймовірно, йдеться про «Орешник») зробить застосування ядерних бомб практично непотрібним.

Uno es la improbable derrota de Rusia, al tratarse de una superpotencia nuclear que, en último extremo, podría recurrir al empleo de esa terrorífica capacidad. Bien que, rebajando algo la tensión sobre este tema, Putin haya declarado recientemente que «la posesión de suficientes armas hipersónicas -se refiere seguramente a los Oreshnik-, convertiría en prácticamente innecesario el empleo de bombas atómicas».

Ігнорування суб'єктності України. Неповага до суверенної держави та її кордонів (про Україну без України).

Відсутність будь-якого засудження дій РФ.

Автор переймається проблемою “збереження обличчя” Росією, фактично просуваючи тезу, що Україна односторонньо має зробити поступки для завершення війни – це елемент російської пропаганди.

Рівняння, яке потрібно вирішити, полягає в тому, як досягти домовленості між Вашингтоном і Москвою, щоб завершити або заморозити бойові дії, зберігши обом обличчя. Обговорюється ідея виходу з глухого кута, заснована на плані «мир в обмін на території».

La ecuación por resolver consistiría en cómo alcanzar un acuerdo entre Washington y Moscú para finiquitar/congelar las hostilidades salvando ambas la cara. Se debate una idea para salir del atolladero, basada en un plan de paz por territorios.

Видавання авторського припущення за факт: автор наголошує лише на проблемах Європи та України, підсилюючи свої аргументи словами “очевидний”, “беззаперечний” тощо, що є аналітичною однобокістю.

Друге — очевидна неспроможність європейців самотужки безкінечно підтримувати конфлікт в Україні. Продовження війни без американської підтримки було б надто дорогим фінансово та надто складним операційно.	Otro condicionante es la incuestionable incapacidad de los europeos para, por nosotros mismos, alimentar indefinidamente el conflicto en Ucrania. La prolongación de la guerra sin el respaldo norteamericano sería algo financieramente muy costoso y operativamente demasiado complejo.
Третє — і НАТО, і ЄС, глибоко втягнувшись на бік України, зіткнуться з труднощами в уникненні загального враження, що беззаперечна поразка України стала б приголомшливим провалом обох організацій.	El tercer condicionante es que tanto a la OTAN como a la UE, al haberse involucrado profundamente del lado ucraniano, les resultará muy difícil escabullirse a la percepción general de que una derrota inapelable de Ucrania sería un brutal fracaso de ambas organizaciones.

Український переклад статті:

Чи наближаємося ми до кінця бойових дій в Україні?

Росія продовжує кампанію бомбардувань української енергетичної інфраструктури. Цього разу Кремль виправдовує це як «відповідь» на нещодавню атаку України з використанням американських ракет АТАСМС по російському аеродрому в Таганрозі на березі Азовського моря. На фронті російські війська зберігають ініціативу, зосереджуючи основні зусилля в російському Курському регіоні та в районах Покровськ–Курахове і Велика Новосілка в українській Донецькій області.

Поза зоною бойових дій президент Байден, уже майже однією ногою за межами Білого дому, намагається до 20 січня вичерпати залишки фінансової та військової допомоги Україні з пакету, схваленого минулого літа Палатою представників. Водночас починає ширитися ідея про швидке завершення або «замороження» військових дій, що викликає гарячі суперечки.

Найгучніша — це, мабуть, розбіжність між генеральним секретарем НАТО Рютте та Трампом. Перший закликає союзників збільшити інвестиції в озброєння та прискорити постачання зброї й боєприпасів Україні. Він також прогнозує, що конфлікт триватиме ще 4–5 років — увесь термін президентства Трампа. Трамп, «людина року 2024» за версією *Time*, вважає, навпаки, що інвестиції в озброєння, особливо дозвіл Україні обстрілювати російську територію ракетами великої дальності (американськими АТАСМС та франко-британськими Storm Shadow), є дуже небезпечними.

Крім того, він прогнозує швидке завершення бойових дій. Ймовірно, така словесна конфронтація не триватиме довго після інавгурації Трампа. Адже генеральний секретар НАТО — це лише високопоставлений міжнародний чиновник, обраний і утримуваний за обов'язкової згоди Вашингтона. Після 20 січня Рютте, швидше за все, змінить або думку, або роботу.

На міжнародному політико-військовому рівні посилюється дискусія, яким буде європейський безпековий ландшафт після завершення бойових дій в Україні. Цей сценарій, ймовірно, не уникне трьох попередніх обмежень.

Перше — малоімовірна поразка Росії, оскільки це ядерна наддержава, яка в крайньому випадку може вдатися до цієї страшної зброї. Хоча дещо зменшує напруженість той факт, що Путін нещодавно заявив: наявність достатньої кількості гіперзвукових озброєнь (ймовірно, йдеться про «Орешник») зробить застосування ядерних бомб практично непотрібним.

Друге — очевидна неспроможність європейців самотужки безкінечно підтримувати конфлікт в Україні. Продовження війни без американської підтримки було б надто дорогим фінансово та надто складним операційно. У фінансовому плані союзники вже обговорюють спільну мету — довести національні оборонні витрати до 3% ВВП до 2030 року (що, до речі, буде складно для Іспанії, яка нині витрачає лише 1,28% ВВП і займає останнє місце серед союзників).

Третє — і НАТО, і ЄС, глибоко втягнувшись на бік України, зіткнуться з труднощами в уникненні загального враження, що беззаперечна поразка України стала б приголомшливим провалом обох організацій. Найбільший ризик, отже, полягає у втраті ними довіри у сфері безпеки.

Рівняння, яке потрібно вирішити, полягає в тому, як досягти домовленості між Вашингтоном і Москвою, щоб завершити або заморозити бойові дії, зберігши обом обличчя. Обговорюється ідея виходу з глухого кута, заснована на плані «мир в обмін на територію». Цей план передбачав би відмову від вступу України в НАТО та від розміщення на її території помітних американських військ. Натомість розглядається можливість введення європейського контингенту (йдеться про 40 000 французьких і польських військових, що виглядає замало), який охоронятиме новий кордон між Україною та Росією. Такий підхід поклав би на європейців критичний тягар майбутньої безпеки України.

Для ЄС це навряд чи підйомно, оскільки він не має структур і механізмів для керівництва та управління такою місією і розгортанням сил. Максимум, на що можна було б сподіватися, — це операційна структура під американським командуванням, де європейські війська, за французьким військовим жаргоном, виконували б роль «сенегальців».

Іспанський оригінал

¿Nos acercamos al fin de las hostilidades en Ucrania?

Continúa la campaña de bombardeos rusos contra las infraestructuras energéticas ucranianas. Esta vez el Kremlin la disculpa como respuesta al reciente ataque ucraniano con ATACMS norteamericanos contra un aeródromo ruso en Taganrog, a orillas del mar de Azov. Sobre el terreno, las tropas rusas conservan la iniciativa y sus mayores esfuerzos se desarrollan en el 'oblast' ruso de Kursk y en las zonas de Prokovsk-Kurajovo y de Velyka Novosilka en el 'oblast' ucraniano de Donetsk. Fuera del teatro, el presidente Biden, casi con un pie ya fuera de la Casa Blanca, está tratando de agotar, antes del 20 de enero, la ayuda financiera y militar a Ucrania remanente del paquete aprobado el pasado verano por la cámara de representantes. También empieza a extenderse la idea de una próxima conclusión/congelación de las hostilidades militares, lo que origina fuertes controversias.

La más sonada es, quizás, la disparidad entre el secretario general de la OTAN, Rutte y Trump. El primero urge a los aliados a incrementar la inversión en armas y a acelerar sus entregas de armamentos y municiones a Ucrania. Además, pronostica que el conflicto se extenderá a los 4 o 5 próximos años: todo el mandato de Trump. Éste, 'persona del año 2024' de la revista (Time, considera, por el contrario, muy peligrosa la inversión en armas y, sobre todo, la autorización a Ucrania para bombardear territorio ruso con los misiles de largo alcance (ATACMS norteamericanos y Storm Shadow franco-británicos).

Además, pronostica una próxima finalización de las hostilidades. Probablemente, tal antagonismo verbal no se prolongará más allá de la fecha de toma de posesión de Trump. Porque un secretario general de la OTAN no pasa de ser un alto funcionario internacional elegido y sostenido con el imprescindible 'placet' de Washington. Previsiblemente, Rutte, después del 20 de enero, cambiará. O de opinión o de trabajo.

La prolongación de la guerra sin el respaldo norteamericano sería algo financieramente muy costoso y operativamente demasiado complejo

En el plano político-militar internacional, crece el debate sobre cómo quedaría el escenario de seguridad europeo al concluirse las hostilidades en Ucrania. Escenario que, seguramente, no podría zafarse de tres condicionantes previos. Uno es la improbable derrota de Rusia, al tratarse de una superpotencia nuclear que, en último extremo, podría recurrir al empleo de esa terrorífica capacidad. Bien que, rebajando algo la tensión sobre este tema, Putin haya declarado recientemente que «la posesión de suficientes armas hipersónicas -se refiere seguramente a los Oreshnik-, convertiría en prácticamente innecesario el empleo de bombas atómicas». Otro condicionante es la incuestionable incapacidad de los europeos para, por nosotros mismos, alimentar indefinidamente el conflicto en Ucrania. La prolongación de la guerra sin el respaldo norteamericano sería algo financieramente muy costoso y operativamente demasiado complejo. En el plano financiero, ya está sobre la mesa aliada el objetivo común de gastos nacionales de defensa del 3% del PIB, a alcanzar en 2030 (algo, por cierto, difícil de conseguir por España que, con un gasto de solo 1,28% del PIB, ostenta el farolillo rojo del tren aliado).

El tercer condicionante es que tanto a la OTAN como a la UE, al haberse involucrado profundamente del lado ucraniano, les resultará muy difícil escabullirse a la percepción general de que una derrota inapelable de Ucrania sería un brutal fracaso de ambas organizaciones. El gran riesgo, por tanto, sería la pérdida de credibilidad de ambas en el crucial plano de la seguridad. La ecuación por resolver consistiría en cómo alcanzar un acuerdo entre Washington y Moscú para finiquitar/congelar las hostilidades salvando

ambas la cara. Se debate una idea para salir del atolladero, basada en un plan de paz por territorios. Plan que descartaría tanto la integración de Ucrania en la OTAN, como el despliegue visible de tropas norteamericanas en Ucrania. Incluiría un contingente de tropas europeas -se habla de 40.000 efectivos franco-polacos, que parece escaso-, que desplegaría sobre territorio ucraniano para custodiar la nueva frontera entre Ucrania y Rusia. Planeamiento que supondría cargar sobre hombros europeos el crítico peso de la futura seguridad en Ucrania.

Lastre difícil de soportar por la UE al carecer ésta de organizaciones y mecanismos operativos capaces de dirigir y gestionar una misión y despliegue de fuerzas semejantes. Como mucho, se podría aspirar a una organización operativa de dirección norteamericana en la que las tropas europeas, dicho en argot militar francés. jugarían el papel de 'senegaleses'.

Стаття 2. Kursk, se aproxima una batalla crucial (укр. Курськ: наближається вирішальна битва)

Створення хибного та маніпулятивного причинно-наслідкового зв'язку, що Росія здійснила атаку нібито у відповідь на атаку України; використання російського наративу про удари по “військових об’єктах” в Україні, особливо у відповідь на удари України по російських “промислових об’єктах”.

Так сталося і під час бомбардування минулої середи промислових об’єктів в Ростовській області. Акція, на яку через два дні відповіли росіяни, запустивши рій дронів-камікадзе та балістичні ракети по різних військових об’єктах у Києві.

Tal fue el bombardeo, el pasado miércoles, contra instalaciones fabriles en el óblast de Rostov. Acción que, dos días después, fue respondida por el lanzamiento de un enjambre de drones kamikazes y misiles balísticos rusos contra diversos objetivos militares en Kiev.

Підтримка російської маніпуляції «про уламки ППО», що є відбілюванням самого факту злочинного обстрілу.

Ігнорування причинно-наслідкових зв'язків: що будь-які пошкодження, навіть від уламків, є наслідком атаки Росії. Відсутність засудження.

Чи то від прямих влучань, чи від уламків збитих українською ППО снарядів, ця атака спричинила побічні пошкодження будівель деяких посольств

Ya fuera por los propios proyectiles o por los restos de los que fueron derribados por las defensas antiaéreas ucranianas, tal reacción causó daños colaterales en algunas de las embajadas

Акцентування уваги на військовій спроможності Росії та ігнорування спроможності України так само завдавати ударів вглиб території ворога.

Відсутність засудження, що більшу частину атак Кремль завдає по цивільній інфраструктурі.

Пріоритетними цілями російського командування, окрім ворожих систем ППО, є енергетичні об’єкти та відповідні мережі розподілу по всій Україні — з метою паралізувати промисловість і підірвати дух опору населення.

Los objetivos preferentes del Mando ruso, aparte de los sistemas antiaéreos enemigos, son las instalaciones energéticas y las correspondientes redes de distribución por toda Ucrania, buscando paralizar las industrias y minar el espíritu de resistencia de la población

...зважаючи на те, що Київ, ймовірно, є найкраще захищеним місцем в Україні, підтвердження того, що Москва здатна завдавати ракетних ударів, коли і де захоче, по будь-яких цілях усього театру бойових дій.

y habida cuenta de que Kiev sea posiblemente el lugar mejor defendido de Ucrania, la certificación de que Moscú, con sus misiles, puede atacar, cuando y donde quiera, objetivos en todo el teatro de operaciones.

Маніпулятивне подання територіальних втрат України в Курській області.

У цій останній російські намагаються прискорити нейтралізацію або витіснення українців з цієї частини території, яку ті ще утримують, — приблизно 550 кв. км. Це означає, що українські війська вже втратили близько 55% площі, зайнятої після вторгнення в Курськ.

En este último, las tropas rusas tratan de acelerar la neutralización o la expulsión de las ucranianas de la porción de terreno que éstas todavía dominan, y que podría evaluarse en alrededor de 550 km². Lo que significa que las tropas ucranianas han perdido ya cerca del 55% del terreno que llegaron a ocupar tras la invasión del óblast de Kursk, el pasado 6 de agosto.

Український переклад статті:

Курськ: наближається вирішальна битва

Російські війська прискорюють наступ на власній території

Ми вступаємо в зворотний відлік до дати (20 січня), коли у Білому домі відбудеться зміна влади. Подія, яку багато хто оцінює як «магічну» для вирішення конфлікту в Україні. Але бойові дії на українському театрі воєнних дій не зменшуються, а, на тлі тонкої й маловіомої кібервійни, посилюється обмін взаємними повітряними ударами — з використанням плануючих бомб, ракет і дронів.

Пріоритетними цілями російського командування, окрім ворожих систем ППО, є енергетичні об'єкти та відповідні мережі розподілу по всій Україні — з метою паралізувати промисловість і підірвати дух опору населення. Українське командування, своєю чергою, найбільше полуює на російські логістичні об'єкти, намагаючись перервати потік постачання, що підтримує бойові підрозділи. Для цього, коли є можливість, застосовуються далекобійні ракети (американські ATACMS та франко-британські Storm Shadow). Так сталося і під час бомбардування минулої середи промислових об'єктів в Ростовській області. Акція, на яку через два дні відповіли росіяни, запустивши рій дронів-камікадзе та балістичні ракети по різних військових об'єктах у Києві.

Чи то від прямих влучань, чи від уламків збитих українською ППО снарядів, ця атака спричинила побічні пошкодження будівель деяких посольств, серед яких Албанії, Аргентини, Північної Македонії, Чорногорії, Палестини та Португалії. Ці інциденти мали два негайні наслідки: по-перше, протести цих країн проти Москви, що отримали широке міжнародне медійне висвітлення; по-друге, зважаючи на те, що Київ, ймовірно, є найкраще захищеним місцем в Україні, підтвердження того, що Москва здатна завдавати ракетних ударів, коли і де захоче, по будь-яких цілях усього театру бойових дій.

Затверділий від зимових морозів ґрунт, який сприяє мобільності, також пришвидшує темп наземних боїв, у яких російські війська зберігають ініціативу. Особливо в найгарячіших зонах: Покровськ–Курахове, Велика Новосілка та Курська область. У цій останній росіяни намагаються прискорити нейтралізацію або витіснення українців з тієї частини території, яку ті ще утримують, — приблизно 550 кв. км. Це означає, що українські війська вже втратили близько 55% площі, зайнятої після вторгнення в Курськ.

Російська контрнаступальна операція розгортається у двох збіжних напрямках: з заходу на схід — уздовж лінії Любимівка–Клугренське–Малая Локня; та з північного сходу на південний захід — уздовж лінії Кіреєвка–Найдьонов–Малая Локня. Останнє селище, лише за 15 км на північний захід від Суджі, є важливим комунікаційним вузлом із залізничною станцією, що робить його бажаною тактичною ціллю для російських військ. Якщо їм вдасться швидко його взяти, з'явиться можливість продовжити просування на південь уздовж автомагістралі, що йде з Львова прямо до Суджі.

Місто Суджа — ключовий комунікаційний вузол і останній діючий пункт, з якого Росія постачала газ на захід (до Угорщини та Словаччини). У такому сценарії Суджа постає як оперативна ціль російської кампанії з «зачистки» Курської області, адже її потенційне захоплення змусило б українські війська відступити на свою національну територію. Це також стало б для Путіна колосальним ударом по Зеленському — не лише через обмеження його можливостей затягувати війну, а й через втрату важливого козира для можливих переговорів про завершення бойових дій.

Ймовірно, відтепер Київ намагатиметься подвоїти зусилля, щоб завадити й уповільнити просування московських військ до Малої Локні та Суджі. Це пояснює українське бомбардування минулої п'ятниці Рильська — російського міста, з'єданого з Курськом автошляхом Е-38, де, ймовірно, розташований логістичний центр, що забезпечує війська, які наступають із заходу на Малу Локню. Битва за Малу Локню та Суджу, здається, вже близька.

Іспанський оригінал:

Kursk, se aproxima una batalla crucial

Entramos en la cuenta atrás hacia la fecha (20 de enero) del relevo en la Casa Blanca . Ocasión que muchos evalúan como mágica para la resolución del conflicto en Ucrania . Sin embargo, las hostilidades no decrecen en el teatro ucraniano sino que, con el fondo de una sutil y poco conocida guerra cibernética, se intensifica el intercambio de ataques aéreos recíprocos con bombas planeadoras, misiles y drones.

Los objetivos preferentes del Mando ruso, aparte de los sistemas antiaéreos enemigos, son las instalaciones energéticas y las correspondientes redes de distribución por toda Ucrania, buscando paralizar las industrias y minar el espíritu de resistencia de la población. En cambio, los objetivos más perseguidos por el Mando ucraniano son las instalaciones logísticas rusas, tratando de entorpecer el flujo logístico que sostiene a sus unidades de combate. Para ello, están utilizando, cuando pueden, los misiles de largo alcance (ATACMS norteamericanos y Storm Shadow franco-británicos). Tal fue el bombardeo, el pasado miércoles, contra instalaciones fabriles en el óblast de Rostov. Acción que, dos días después, fue respondida por el lanzamiento de un enjambre de drones kamikazes y misiles balísticos rusos contra diversos objetivos militares en Kiev.

Ya fuera por los propios proyectiles o por los restos de los que fueron derribados por las defensas antiaéreas ucranianas, tal reacción causó daños colaterales en algunas de las embajadas, entre ellas las de Albania, Argentina, Macedonia del Norte, Montenegro, Palestina y Portugal. Percances que desencadenaron dos efectos inmediatos. Por un lado, las protestas de esos países contra Moscú, que tuvieron una inevitable y holgada difusión mediática internacional. Y, por el otro, y habida cuenta de que Kiev sea posiblemente el lugar mejor defendido de Ucrania, la certificación de que Moscú, con sus misiles, puede atacar, cuando y donde quiera, objetivos en todo el teatro de operaciones.

Endurecido el terreno por los hielos invernales que favorecen la movilidad, se incrementa también el ritmo de los combates terrestres en los que las tropas rusas conservan la iniciativa. Especialmente en las zonas más calientes: Prokovsk-Kurajovo, Velyka Novosilka y óblast de Kursk. En este último, las tropas rusas tratan de acelerar la neutralización o la expulsión de las ucranianas de la porción de terreno que éstas todavía dominan, y que podría evaluarse en alrededor de 550 km². Lo que significa que las tropas ucranianas han perdido ya cerca del 55% del terreno que llegaron a ocupar tras la invasión del óblast de Kursk, el pasado 6 de agosto.

La contraofensiva rusa se está desarrollando mediante dos esfuerzos convergentes. Uno, de oeste a este, siguiendo la dirección Lyubimovka-Klugren'koe-Malaya Loknya. El otro, de noreste a suroeste, por la dirección Kireevka-Naydenov-Malaya Loknya. Esta última población, a solo 15 km al nornoroeste de Sudzha, es un importante nudo de comunicaciones que incluye una estación ferroviaria, configurándose así como un deseable objetivo táctico a alcanzar por las tropas rusas. Si éstas logran tomarlo pronto, se abriría la posibilidad de continuar la progresión hacia el sur, a caballo de la autovía que, procedente de Lgov, conduce directamente a Sudzha.

Ciudad y nudo de comunicaciones esencial que era el último punto operativo ruso de envío de gas hacia el oeste (Hungría y Eslovaquia). Noticia Relacionada Análisis estandar Si ¿Nos acercamos al fin de las hostilidades en Ucrania? Pedro Pitarch Tanto a la OTAN como

a la UE les resultará muy difícil escabullirse a la percepción general de que una derrota inapelable de Kiev sería un brutal fracaso de ambas organizaciones. En esta hipótesis, Sudzha aparece como el objetivo operacional de la campaña rusa de limpieza del óblast de Kursk, ya que la potencial ocupación de aquella ciudad forzaría a las tropas ucranianas a replegarse hacia su propio territorio nacional. Y con ello, además, Putin propinaría a Zelenski un golpetazo colosal.

No sólo por recortarle dramáticamente sus expectativas de prolongar la guerra, sino también porque le supondría la pérdida de una valiosa moneda de cambio a la hora de negociar un eventual fin de las hostilidades. Es de suponer que, a partir de ahora, Kiev, tratará de redoblar esfuerzos con la finalidad de obstaculizar y retrasar la progresión de las tropas de Moscú hacia Malaya Loknya y Sudzha. Una finalidad que explicaría el porqué del bombardeo ucraniano, el pasado viernes, contra Rylysk población rusa, unida a la capital, Kursk, por la autopista E-38, que albergaría el centro logístico avanzado desde donde se alimenta a las tropas rusas que, desde el oeste, progresan hacia Malaya Loknya. En definitiva, la batalla por Malaya Loknya y Sudzha parece próxima.

Стаття 3. Las pocas probabilidades del plan de Zelenski para acabar con la guerra (укр. Малоімовірні шанси плану Зеленського на завершення війни)

Видання: ABC
Дата: 28.12.2024
Посилання: <https://www.abc.es/archivo/periodicos/abc-madrid-20240828-21.html>

Видавання власної думки за факт.	
Ігнорування того факту, що Росія саботує будь-які реальні перемовини, висуваючи максималістські вимоги.	
Ігнорування, що війна відбувається за збереження незалежності країни.	
Оскільки це ініціатива лише з одного боку, то, в принципі, вона має небагато шансів на успіх. Ймовірно, український лідер намагатиметься втягнути США в процес, що продовжить війну на невизначений час — війну, яка щоразу більше виглядає для України програною.	Siendo una iniciativa de parte tiene, en principio, pocas probabilidades de prosperar. Previsiblemente, el líder ucraniano trataria de involucrar a EE.UU. en un proceso que alargaría indefinidamente una guerra que, cada vez, parece más perdida por Ucrania.
Прирівнювання жертви до агресора: просуває необхідність «поваги» до території Росії: використовує поняття «українське вторгнення», «російська територія» і цим підміняє значення, що Україна діє в рамках власної оборони. Але не використовує, або уникає систематично використовувати подібне щодо України.	
Надання неправдивої інформації: Росія вже на той момент активно бомбардувала міста та цивільні об'єкти, навіть на власній території, про що свідчили як заяви іноземних аналітиків, так і перехоплення розмов, відеодокази. Отже, автор або маніпулює, або має низьку обізнаність в предметі, який описує.	
Навпаки, Україна намагається закріпитися в «кишені» Курська, проти якої Москва, ймовірно, застосовує дозовану силу, намагаючись якомога менше пошкодити структури та інфраструктуру району: адже це — російська територія і, рано чи пізно, чи то шляхом переговорів, чи то силою зброї, вона має повернутися під російський суверенітет	Por el contrario, que trate de consolidarse en la bolsa de Kursk contra la que Moscú, probablemente/emplee una fuerza dosificada tratando de evitar, en todo lo posible dañar las estructuras e infraestructuras de la zona: ésta es rusa y, antes o después, bien por la negociación o bien por la fuerza de las armas, habrá de retornar a la soberanía rusa.
Наратив, що Росія проводить обмежену військову операцію – так звану “спеціальну військову операцію” – проти України, а не здійснює повномасштабну війну.	
Не можна виключати, що до кінця року Путін оголосить загальну мобілізацію	No puede descartarse, que, antes de fin de año, Putin decretase una movilización

для призову до лав армії до 300 тисяч чоловіків віком від 18 до 60 років. Якщо це підтвердиться, то так звана «спеціальна військова операція» наблизиться до стану війни.	general para incorporar a filas hasta 300.000 varones de entre 18 y 60 años. De confirmarse, eso supondría que la llamada Operación Militar Especial se acercaría al estado de guerra.
--	---

Український переклад статті:

Малоймовірні шанси плану Зеленського на завершення війни

Ризикована й смілива українська операція в Курську не змогла зашкодити ані ініціативі, ані «моментуму», з яким російські війська продовжують просування в Донецькій області.

Минуло три тижні від початку вторгнення українських військ на територію Росії через Курську область, і вже можна окреслити ступінь реалізації трьох основних цілей Києва при запуску цієї операції. Перша з них, вищого оперативного значення — змусити Москву послабити свій тиск на Донбас — уже може вважатися недосягнутою. Ризикована й смілива українська акція не змогла завдати шкоди ані ініціативі, ані темпові, з яким російські війська продовжують наступ у Донецькій області. Там останні пришвидшують темп свого просування в напрямку Покровська, підтверджуючи таким чином, що повний контроль над Донбасом і надалі залишається найвищим пріоритетом у переліку фундаментальних цілей російського плану кампанії. Водночас необхідне зосередження сил для наступу в Курську, так само як його підкріплення та забезпечення, послабили оборонні спроможності України на деяких її позиціях уздовж понад тисячокілометрового фронту бойових дій.

Друга мета — імітувати зміну своєї тривалої оборонної позиції на наступальну — також видається такою, що не витримує перевірки. Після подолання початкового ефекту несподіванки російські війська змогли стримати українців у «кишені» площею трохи понад 1.000 км², а також зірвали інші спроби прориву на російську територію через Брянську та Белгородську області. Хронічний дефіцит людських і матеріальних ресурсів не дає підстав вважати, що наразі Київ зможе піти далі від досягнутого на цей момент.

Україна, у межах своїх можливостей, діє, час від часу завдаючи ударів по логістичних об'єктах російських військ.

Навпаки, Україна намагається закріпитися в «кишені» Курська, проти якої Москва, ймовірно, застосовує дозовану силу, намагаючись якомога менше пошкодити структури та інфраструктуру району: адже це — російська територія і, рано чи пізно, чи то шляхом переговорів, чи то силою зброї, вона має повернутися під російський суверенітет. У будь-якому випадку, подальше просування вглиб російської території може призвести до колапсу України на Донбасі, зокрема на тих 75 км фронту. Її намір — представити Байдену та двом кандидатам у президенти США, Трампу й Гарріс, протягом місяця план завершення війни з Росією. Оскільки це ініціатива лише з одного боку, то, в принципі, вона має небагато шансів на успіх. Ймовірно, український лідер намагатиметься втягнути США в процес, що подовжить війну на невизначений час — війну, яка щоразу більше виглядає для України програною.

Тим часом Москва повернулася до своєї стратегії знищення українських спроможностей, розпочавши нову кампанію ударів по енергетичній інфраструктурі України за допомогою ракет і ударних дронів. Україна, у межах своїх можливостей, діє, час від часу завдаючи ударів по логістичних об'єктах російських військ. Не можна виключати, що до кінця року Путін оголосить загальну мобілізацію для

призову до лав армії до 300 тисяч чоловіків віком від 18 до 60 років. Якщо це підтвердиться, то так звана «спеціальна військова операція» наблизиться до стану війни. У такому контексті особливого значення набувають нещодавні попередження Києва на адресу Мінська щодо потенційних «недружніх дій», маючи на увазі концентрацію білоруських військ на кордоні з Україною. Ця країна, з ослабленими оборонними можливостями через свої наступальні ініціативи в Курській області та сусідніх Брянській і Белгородській, підводить нас до сценарію, в якому доведеться обирати між процесом «мир в обмін на території» або розгортанням тотальної війни.

Іспанський оригінал

Las pocas probabilidades del plan de Zelenski para acabar con la guerra

La arriesgada y audaz acción ucraniana en Kursk no ha logrado dañar ni la iniciativa ni el momentum con el que las tropas rusas siguen progresando en el oblast de Donetsk

Transcurridas tres semanas desde la incursión de las tropas ucranianas en el territorio ruso por el oblast de Kursk, puede esbozarse el grado de consumación de las tres finalidades esenciales de Kiev al lanzar tal operación. De la primera, de significado operativo superior: obligar a Moscú a aliviar su presión en el Donbass, podría ya descartarse su consecución. La arriesgada y audaz acción ucraniana no ha logrado dañar ni la iniciativa ni el momentum con el que las tropas rusas siguen progresando en el oblast de Donetsk. Allí, estas últimas están acelerando el ritmo de su avance hacia Prokovsk, ratificando así que el pleno dominio del Donbáss continúa figurando con la máxima prioridad en la lista de objetivos fundamentales del plan de campaña rusa. A la vez, la necesaria acumulación de medios para la ofensiva en Kursk, así como su refuerzo y sostenimiento, han mermado las capacidades defensivas ucranianas en algunas de sus posiciones, en los más de mil km de frente del teatro.

La segunda finalidad: simular una mutación de su prolongada actitud defensiva por otra ofensiva, tampoco parece sostenerse. Superada la sorpresa inicial, las tropas rusas han logrado contener a las ucranianas en una bolsa de algo más de 1.000 km², a la vez que han abortado otros intentos de penetrar en territorio ruso por los oblast de Briansk y Belgorod. El déficit crónico de recursos humanos y materiales no hace muy previsible que, por el momento, Kiev se plantee ir más allá de lo hasta ahora conseguido.

Ucrania, dentro de sus posibilidades, opera atacando esporádicamente objetivos logísticos de las tropas rusas

Por el contrario, que trate de consolidarse en la bolsa de Kursk contra la que Moscú, probablemente/emplee una fuerza dosificada tratando de evitar, en todo lo posible dañar las estructuras e infraestructuras de la zona: ésta es rusa y, antes o después, bien por la negociación o bien por la fuerza de las armas, habrá de retornar a la soberanía rusa. En todo caso, persistir en la profundización en territorio ruso podría traer el colapso ucraniano en el Donbáss, particularmente en los 75 su intención de presentar a Biden y a los dos candidatos a la Presidencia norteamericana, Trump y Harris, en el plazo de un mes, un plan para finalizar la guerra con Rusia. Siendo una iniciativa de parte tiene, en principio, pocas probabilidades de prosperar. Previsiblemente, el líder ucraniano trataría de involucrar a EE.UU. en un proceso que alargaría indefinidamente una guerra que, cada vez, parece más perdida por Ucrania.

Mientras tanto, Moscú ha retornado a su estrategia de destrucción de las capacidades ucranianas con una nueva campaña de ataques contra las infraestructuras energéticas ucranianas con misiles y drones artillados. Ucrania, dentro de sus posibilidades, opera atacando esporádicamente objetivos logísticos de las tropas rusas. No puede descartarse, que, antes de fin de año, Putin decretase una movilización general para incorporar a filas hasta 300.000 varones de entre 18 y 60 años. De confirmarse, eso supondría que la llamada Operación Militar Especial se acercaría al estado de guerra. En tal contexto, cobran sentido mayor los recientes avisos de Kiev a Minsk frente a potenciales «acciones inamistosas», en

referencia a la concentración de tropas bielorrusas en la frontera con Ucrania. Este país, con unas defensas debilitadas por sus iniciativas ofensivas en el oblast de Kursk y los adyacentes, Briansk y Belgorod, parece conducirnos a un escenario en el que haya de optarse entre un proceso de 'paz por territorios, o el desencadenamiento de una guerra total.